

Skleněný
musek
2016

Adele Ralish

P Ř Í B Ě H Y Z E S Y D N E Y
PRAVIDLA
PRO BOYFRIENDA

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Tabita Morgan se od mládí řídí několika pravidly, která mají zabránit případným komplikacím. Tedy, pokud její bratři a práce nebyli už tak velkým „šutrem“ v cestě.

Ethan Cox odešel od armády a dal se na dráhu knihovníka. Jeho život je poměrně ustálený v zapeklité rovině věčného adrenalinu a zábavy, které se nehodlá jen tak zbavit.

Potkat ho v baru není nic neobvyklého, ale malá, zakulacená ženská, která pořád dokola vypráví, že vlastně není opilá, a obhájí názor, že mu na sto procent nesedí na klíně, už tak obvyklá zase není.

Adele Ralish © 2016

Skleněný můstek s.r.o. © 2016

ISBN 978-80-7534-134-1

OBSAH

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

Epilog

Poděkování:

Mé velké díky putuje k úžasné ženě, bez jejíhož přičinění by mé příběhy obsahovaly hromady krkolomných chyb a nesmyslných vět. Děkuji Míše S. Gregorové za fantastické výkony a skvělou spolupráci.

1.

„Měla by sis najít chlapa, Chlupe. Už mě nebaví hrát si na náhradu tvého životního partnera, který by měl splňovat minimálně devadesát procent všech tvých pravidel,” zavrčela dlouhonohá černo-vláška, sedící na kraji židle. „Vsadím se, že máš někde ten svůj seznam pravidel, který sis napsala v osmý třídě.”

„Hm-mh.”

„A myslím, že ho u sebe pořád nosíš, protože “co kdyby náhodou...” nemám pravdu?”

„Hm-mh.”

„Bože, vnímáš mě ty vůbec?”

„Hm-mh.”

„Myslím, že právě teď kolem prošel Robert Downey mladší - sladší,” zacvrlikala černo-vláška a s úsměvem na rtech sledovala, jak její kamarádka vytřeštila oči, narovнала záda a málem si vykroutila krk.

„Kde?” vykřikla vzrušeně a po několika vteřinách, kdy se černo-vláška jménem Paires chichotala s rukou před ústy, uvolnila se s vražedným výrazem ve tváři.

„Získat si tvou pozornost je kolikrát boj o život, Chlupe,” smála se Paires a s hlasitým halekáním poplácala svou přítelkyni po ruce.

„To není fér, Pary,” zasyčela na ni “Chlupka”, pravým jménem Tabita Morgan. Naučila se svou nejlepší přítelkyni ignorovat - stejně jako většinu okolního světa - a uzavřít se do své bubliny plné šílených a neuskutečnitelných představ.

„Pary sem, Pary tam, Chlupko, musíš už konečně vylézt ven z té své bubliny, která tě obklopuje. Ačkoliv sedím vedle tebe, mám pocit, jako bys byla na výpravě v Africe a já ti jen volala přes Skype během nějaké vykopávky.”

„Nejsem archeoložka.“

„To nevadí, ale tvoje myšlení je.“

„Není.“

„Nehádej se se mnou, když víš, že mám stejně pravdu, Chlupko,“ zamávala na ni Paires prstem a následně uchopila do ruky lžičku, s níž si zamíchala čokoládově vonící kávu.

„Musím ti někoho najít. Je ti dvacet čtyři, jsi věčně někde zalezlá, anebo si hraješ se svýma mrtvolama.“

„Jsem patoložka, to není hřích.“

„V tvém podání je to osmý smrtelný hřích. Mimochodem, pořád ještě máš ten svůj notýsek? Ten, o kterém jsem předtím mluvila?“

Světlá pokožka Tabitinych tváří zrudla. „Ne-e, nemám,“ zakoktala se.

„Lhářko!“ zařvala Paires na celou kavárnu. „Mám tě, ty malá potvoro! Právě ses sama prozradila!“

Několik hlav se zvědavě otočilo jejich směrem. Pár lidí si pouze pohoršeně odfrklo.

„Nekřič!“ zasyčela potichu.

„Nemáš mi lhát, Chlupko, neumíš to. Další kritický bod, ve kterém se propadneš až na dno pekelných orgií.“

„Jako bych je k životu potřebovala,“ odsekla podrážděně a zahleděla se na dno svého prázdného šálku. „A ještě mi kvůli tobě došel čaj,“ posteskla si.

„Jen to na mě sved,“ zamávala Paires jejím směrem, „ani to ti nepomůže! Pekelné orgie plné sexu se po tobě už sápu!“

Tabita protočila oči. Jasně, jako by právě ona měla zájem o sex. Byla to jediná věc, o kterou nikdy nejevila zájem, a její předchozí partneři se s ní kvůli tomu také rozešli. Vlastně, poprvé, kdy odmítla kluka, jí bylo čtrnáct let. A pokud by to měla upřesnit, to on odkopnul ji. Ošklivě odkopnul.

Druhý den nepřišel do školy. Objevil se až po týdnu se stále znatelnými pozůstatky modřin na tváři. V tu chvíli přesně věděla, co se stalo, a po škole zatlačila na své dva starší bratry, kterým onu rozchodovou noc plakala na rameni. Oba dva nejprve popírali své činy, ale po celých třech minutách se přiznali.

Ačkoliv Ash, o pět let starší než Tabita, po několika minutách začal klít a vztekat se, dal jasně najevo, že svých skutků nelituje. Michell, o tři roky starší než Ash, ta slova jen podepřel.

A právě tehdy, když byla v osmé třídě, sepsala do svého růžového zápisníčku všechna pravidla, jimiž se měl případný budoucí nápadník řídit.

Od té doby měla jen dva sexuální partnery, o nichž se dozvěděla, jací to jsou – bez pardónu – kretění, až po několika týdnech.

Paires s ní sice soucítila, ale její snahy o nalezení dokonalé spřízněné duše pro kamarádku neustávaly, ba naopak se to rok od roku zhoršovalo.

A právě Paires ztropila největší hysterickou scénu na planetě v momentě, kdy se Tabita rozhodla pro své zaměstnání. Sakra, být patoložkou nebylo nic špatného. Zprvce ji to uživilo a za druhé to bylo svým morbidním způsobem zábavné. Proto jí také ta prokletá zrádkyně říkala „archeoložko“. Hlavní přezdívka – Chlupka – byla na delší povídání. Důležitější ale bylo, že ty dvě byly naprosté protiklady – Paires, vysoká, hubená kráska s nejdelšíma nohama na světě a s hustou, po zadek sahající kšticí havraních vlasů, za které vděčila genetice, nikoli chemii.

A na druhé straně stála metr padesát dva vysoká, poměrně zakulacená a na praktické, krátké mikádo ostříhaná bruneta s košíčky velikosti F, což představovalo to největší lidské prokletí. Nepomíjeje fakt, že nosila tlustší černé obroučky brýlí a věčně plandající oblečení, vypadala jako šílená vědkyně. Popravdě jí i tak nějak byla.

„POSLOUCHÁŠ MĚ?!“ zařvala Paires a několik lidí pohoršeně prasklo hrníčky o talířek. Jeden extra případ dokonce odhodil potřebnou bankovku na stůl a s klením opustil kavárnu.

„Utiš se, sakra,“ promluvila Tabita zcela klidným hlasem. Přesně jak se na ženskou, která rozmlouvá s mrtvolami, hodilo.

„Tak mě poslouchej. Mohla bys mi ukázat ten svůj zápisník? Jestli ne, stejně si ho vyhrabu sama. Mám klíče od bytu,“ dramaticky se pousmála, předklonila se a opřela lokty o dřevěnou desku stolu, kterou pokrýval sněhově bílý ubrus z bavlny. Dva tucty totožných stolů a – ne, že by to počítala – čtyřicet ozdobných kovových židlí zaplňovaly obdélníkový půdorys kavárny.

Tabita protočila oči. Ano, Paires měla sice klíče od jejího bytu, dokonce v něm jednu chvíli i bydlela, ale pak se dala dohromady s Ashem a přestěhovala se k němu. Z nejlepší kamarádky povýšila na šílenou příbuznou s mateřskými sklony.

„Klidně se stav,“ pokrčila Tabita rameny, „stejně mám na příští měsíc naplánované šestnáctihodinové služby.“

„A žádný život!“

„U všech bohů! Copak nemůžeš prostě tenhle fakt přejít s nadhledem? Já tu práci potřebuju, abych zaplatila všechno! Nemám bohatého manžela jako ty!“ rozohnila se.

„Jo, a ten manžel, měla bys dodat, vydělává jen o minimum víc než já. Navíc je Ash tvůj brácha, Chlupe. Klidně by sis mohla vzít týden volna. On by ti to zaplatil.“

Paires měla opět pravdu. Ash byl zbohatlý spisovatel a jeho manželka geniální spolumajitelka nadnárodní společnosti. Ti dva měli peněz na tři lidské životy – hodně zhýralé životy - a Ash jí nejednou nabízel finanční podporu. Proč ji máte přijímat, když si ji můžete vydělat sami? Hrdost byla občas na ho...exkrement.

„Vydělávám dost, mám dobrý plat a nikdy jsem si na něj nestěžovala. Nemám volno, protože ho nepotřebuji.“

„Workoholičko,“ odrkla si Paires. Nebyla daleko od pravdy. „Alespoň si vezmi volno na příští víkend.“

„Nevidím důvod, proč bych měla. Práce mi vyhovuje a na nějakou ubohost umřít musím, ne? Popřípadě to do márnice nebudu mít daleko.“

„Laciný vtipy z ulice stojí maximálně tak za starý, smradlavý ponožky mého táty, Chlupko,“ ucedila suše Paires a usrkla kávu ze svého hrníčku.

Tabita se na ni zašklebila. Bez větších problémů tohle tvrzení potvrdila přikývnutím hlavy.

Pohledem sjela na velké nástěnné hodiny nad barovým pultem, který se táhl přes celou kavárnu, sykla a rychle vypila zbylý obsah svého hrníčku. „Čas na dloubání se v lidech, Pary,“ naklonila se přes stůl, políbila svou přítelkyni na tvář a zbaběle utekla. Nehledě na to, že nechala Paires zaplatit i její účet.

Ignorovala vzteklý pohled, který se jí celou dobu zabodával do zad. Nevšímala si křečovitého úsměvu z malého vítězství na své tváři.

Propletla se okolo dvou stolků směrem k tmavému dřevěnému baru, za nímž stála usměvavá barmanka a leštila už tak dost zářivý povrch pracovního pultu.

Tabita se na ni křivě usmála a spěšně mířila ke dveřím. Její kroky se odrážely od podlahy z krémových kachlíček. Pak už zbývalo jen obejít ozdobnou přepážku, která oddělovala kavárnu a knižní kout, vyřítit se ze dveří a utíkat dolů ulicí. Měla to odtud přesně hodinu pěší chůze a dvacet minut hromadnou dopravou, než se dostala do práce.

Má-li být upřímná, pěkně Paires lhala. Zaprvé, začínala s první pitvou až za... Pohledem sjela k praktickým ručičkovým hodinkám s ciferníkem velikosti vlašského ořechu. Za tři hodiny a dvacet minut. Dost času na courání se městem.

Milovala Sydney od první chvíle, kdy se sem přestěhovala. Sice si nejprve připadala nemístně a tak nějak nezapadala do rušného městského pozadí, ale po měsíci, kdy si pořád ještě nepamatovala svou adresu a ani cestu domů, si na neutuchající ruch zvykla.

Zamručela, jak procházela kolem malého parčíku. I když tedy vážně netušila, jestli mohla pouhým deseti metrům prostoru se zelenou a pravidelně zalévanou trávou a jednou fontánkou ve tvaru varhan, říkat parčík.

Její tělo doslova volalo po dětinském válení se po trávě – mimochodem, tenhle zvyk určitě nepatřil jen dětem! Nehledě na to, kolik jí bylo, stále se dokázala válet po zemi a nechat lehká stébla trávy, aby hladila její kůži. Zнала se dost dobře a věděla, že by zcela určitě – bezpodmínečně – usnula.

Její pozornost upoutalo něco zcela jiného. Dobrá, podívejte se na ni, byla oplácaná a nepatřila mezi štíhlé modelky velikosti 2. Byla kulatá a malá a žádná dieta jí nepomohla. Ještě lépe řečeno, nedokázala žádnou držet déle než půl dne. Důvod?

No... pokaždé, když se vracíte z práce, máte chuť na něco k snědku? Něco sladkého, lehkého, co vás povzbudí? Přesně tohle byl její problém, protože narazit ve městě na stánek se zmrzlinou nebo čokoládou bylo dokonalým ničitelem diet.

Rozhlédla se, jako by snad očekávala, že se z křoví vyříjí Paires a celý její dnešní poklad zhltně najednou. A že to uměla!

Doslova slintala, jak se přibližovala k zmrzlinovému stánku a před očima jí vystala bohatá, opravdu *velmi* bohatá nabídka.

Po deseti minutách se plížila ulicí a tvářila se jako zloděj po vydařeném lupu. Při všech svatých, kteří stáli v kterémkoli existujícím prostoru a čase – nebo jak ty řeči byly – pokud by na ni teď někdo sáhnul, syčela by. Prskala. Škrábala. Vrněla – ne z mrtvolky vedle ní, ale z chladivého pocitu, který jí pomaličku klouzal hrdlem dolů a zanechával za sebou citrónovou a mátovou fata morgánu.

o.O.o.O.o.O.o.

Ethan Cox se usmál a naklonil se přes půjčovný pult v knihovně. Samozřejmě, že on stál za přepážkou a ta mladá slečna si půjčovala celou řadu opravdu *zajímavých* knih. Byl koneckonců knihovník a na něco takového byl zvyklý.

„Dnes jenom tři?“ zamručel. Slečna naproti se začervenala a letmo přikývla. Kvapně vyřídil vše potřebné a vložil knihy do připravené tašky. Nemusel, nikdo ho k tomu nenutil. Ale patřilo mu to tady.

Poté, co strávil značnou část života tím, že sledoval, jak jeho přátelé jeden po druhém umírají, opustil armádu. Měl rád adrenalin, ale svůj krk tam, kde má být, ještě víc.

Zužitoval několik známostí, založil knihovnu blízko univerzitního komplexu, otevřel ji, přivítal lidi a zamiloval se do téhle práce, kde mohl čas od času, tedy pořád, lenošit.

Dělala z něj vášeň pro knihy ženu? Sakra, že ne! Byl chlap s velkým Ch. Možná lépe CH! Pekáč buchet a tvrdé svaly po celém těle se určitě nevytvořily zvedáním knih – teď bez legrace, i to byla těžká práce. Navíc stále spolupracoval s vojenským programem. Pomáhal těm, kterými otráslý zážitky, a zapojoval je do společnosti.

Bylo mu dvacet devět – z toho byl osm let u armády a dva roky pracoval jako knihovník. Teď zkuste zavřít oči a představit si, kolik jeho přátel ho poslalo do pěkně černých míst a vysmálo se mu. Pokud se ta děsivá iluze dokázala někomu vybavit, určitě se spolu s ním v duchu

chechtal při pohledu na bandu hromotluků, kteří chodili kolem a rovnali hromady knih na patřičná místa.

A ať někdo z nich zkusí znovu říct, že tohle byl špatný nápad. Musel sice ignorovat fakt, že většinou jeho doupe navštěvovaly ženy, jenže právě jejich přítomnost pomáhala k navození příjemné atmosféry. A namalovaní chlapečci, kteří se jim sem chodili občas vysmát, na ty se mohlo jen srát.

Nikdy nebyl ten, kdo zakazoval vztahy. Sám po nějakém už delší dobu toužil. Sakra, byl chlap s ženskou „bohyní“ uvnitř!

Patřil k obdivovatelům ladných křivek a smyslných zadků. Neopovrhl ani dlouhýma nohama a plochým bříškem. Ačkoliv se to zdálo neuvěřitelné, v jeho případě to byly právě ženy, kdo chtěl románek na jednu noc.

Dva vztahy za dva roky skončily na dně Mrtvého moře. Délka trvání: dva měsíce a půl roku. Důvod rozchodu? Nedostatek emocí. Kecy! Byl až moc emoční.

Dívka před ním zrudla ještě o další stupeň a ne zrovna ladně mu vytrhla z ruky svou tašku.

„Dě-děkuji,“ vykoktala a doslova vystřelila prosklenými předními dveřmi na ulici. Nahlas se rozesmál a zakroutil hlavou. Pak se otočil, posadil se na pohodlnou židli a hodil nohy nahoru na pult. Zaklonil hlavu, zkoumaje přitom vysoký strop s vestavěnými světly.

Být sám sobě šéfem mělo milióny výhod. Jednou z nich byla bezpodmínečně možnost hodit si nohy na stůl a spát. Nad tou myšlenkou se zašklebil.

„Hej?!“ houkl na něj kdosi. Aniž by projevil nějak velký zájem, naklonil hlavu k jednomu rameni a podíval se nalevo. Téměř dva metry vysoký muž v černém tam stál s roztomilou, růžovou knížečkou pro malé – asi pětileté - dívky.

Ethan hlasitě vydechl. „Do háje, Teddy, co je to teď?“ zabručel. „Je ta knížka moc růžová, moc divoká? Je v ní snad něco od osmnácti výš?“

Teddy se zamračil a rázoval si to celých deset metrů až k výdejnímu pultu. „Nemělo by se to půjčovat dětem. Do hajzlu, tohle je pro věkovou hranici dvacet plus.“

„Důvod?“ Ethan se nenápadně podíval na obálku knihy, kterou jeho přítel a zaměstnanec v jednom donesl tentokrát. *Sněhurka a sedm trpaslíků*.

„Ta ženská je běhna. Žije v domě se sedmi – SEDMI – chlapy. Spí v jejich postelích. Obléká se nevhodně a nakonec se nechá ve spánku zneužít nějakým machrem, který ji probudí polibkem?“

Ethan se uchechtнул. „Je to pohádka pro děti. Pro malé holky. Není tam nic nevhodného.“

„Neměl bys to půjčovat malým dětem,“ zavrčel Teddy a delší pramen tmavých, lehce načervenalých vlasů mu spadl do tváře. „Je to pro ně nevhodné. A jestli chceš být debil a popírat to, s chutí do toho.“

„Chtěls říct, že to nemá přijít do rukou tvojí malé?“ zajímal se Ethan a bez povšimnutí přešel druhou část věty. „Sněhurka nebyla v té knížce žádná coura. Je to nevinná pohádka pro malé princezny, jako je ta tvoje. Nebuď šovinistický prase.“

„Melly jsou čtyři,“ položil knihu na pult Teddy. „Tohle ji zkazí a udělá z ní... z ní... ani nechci vědět co!“

„Měl bys ji přestat izolovat. Pohádky nejsou nic špatného.“

„Jsou. Ta ženská byla nevěrná potvora. Melly by měla číst pohádky o skákajících koních s rohem na čele a s duhou, co jim leze snad i ze zadku.“

Ethan se rozesmál. „Myslím, že takový příběh musí být *hrozně* napínavý a plný dobra a zla.“

„Jenom dobra,“ nadmul se hrdě Teddy. „Moje princezna si zaslouží to nejlepší.“

Ethan přikývl. Nehodlal se v tomhle ohledu s Teddym přit. Celkem vzato, měl tak nějak pravdu. Když necháte ex vojáka samotného s malou, teprve roční holčičkou, vybuduje si k ní silné pouto. Pro chlapa, jako byl tenhle hromotluk, byly jejich dcery tím nejcennějším na světě.

Jenom okrajově, Ethan tušil, že averze k pohádkám o zlé matce klíčila uvnitř Teddyho od chvíle, kdy mu jeho nevěrná přítelkyně poslala dopis do nemocnice, kde ležel zdrogovaný, v bolestech a zažívaný. Ne zrovna taktně mu oznámila, že je ode dneška otec samoživitel a jako prémii přihodila malou, smradlavou hromádku v růžovém.

Teddy byl dobrák od kosti, i když se občas choval jako ten největší parchant, a kdyby ho nedonutili udělat testy otcovství, asi by si nikdy nebyl jistý, že je Melly jeho dcerou.

A tak se ze dne na den malá, růžová koule stala tím nejcennějším pokladem pěti víl kmotřiček. S výjimkou, že oni nebyli víly kmotřičky. Nebyli ani nic roztomilého, ale uměli zlámat kosti v těle několika způsoby. Což byla ne zrovna nejlepší vyhlídka pro budoucnost.

Nehodlal už ale přiznat, že byl z té malé úplně mimo. Anebo že zní jako člen skupiny „Globální oteplování“. Jo, stávali se z nich pěkně přehřáté mašiny, ale přesto chtěl jednou držet v náručí svoje dítě.

„Nemusíš to Melly číst, ale takovéhle věci pomáhají dětem se dostat do společnosti,“ pokrčil nakonec rameny Ethan.

„Moje dítě je ve společnosti dost,“ odfrkl si, „dokud jí nebude třicet, nepotřebuje žádnou z těch knih z oddělení E od police padesát a výš.“

Ethan se rozesmál na narážku na knihy, v nichž je zmíněn sex. „Jak říkáš,“ utřel si slzu z koutku oka. „Jsem zvědavý, jak dlouho ti to vydrží.“ A škodolibě se usmál. „Docela zajímavý je, že víš přesně, kde se E 50 nachází.“

„Jdi do prdele,“ zavrčel Teddy a zmizel mezi regály. Cestou mu nezapomněl přes rameno ukázat zdvižený prostředníček.

2.

Pravidlo první: Dokonalý Boyfriend nepije

Sally se odpoutala od davu hlasitých a neurvalých opilců. Se zamračením utekla do blízké čajovny a usedla ke stolu, u kterého seděl vysoký muž v obleku. „Vy nepijete?“ zeptala se ho. „Jenom ledový čaj a čistou vodu. Pravý džentlmen nikdy nepije alkohol.“ Sallyino srdce roztálo, když objevila muže svých snů.

Až vám někdo řekne, že práce soudního patologa je hračka a hrabání se v mrtvých tělech je úchylka, kopněte ho do zadku, nebo ho alespoň pošlete do vzdálených končin. A když už budete u toho kopání, udělejte to pořádně.

Bylo pondělí, šest hodin ráno a ona měla na krku několik praktikantů, kteří neustále utíkali na záchod a nafukovali tváře při pohledu na otevřené lidské tělo. Zmučeně se podívala na hodiny, jen aby zjistila, že utekly dvě z deseti pracovních.

„Zemřel přirozeně – trombus v oblasti artérie. Takže byl postřelen až po smrti. Tomu navíc nasvědčuje i poškození tkáně a -“,“ rozhlédla se kolem sebe na několik vyjukaných studentů.

„Cévu mu ucpala krevní sraženina. Dostal infarkt,“ zavrčela zjednodušenou verzi a stáhla si rukavice. „Teď to nechám na vás. Potřebujete si stejně procvičit pitvy, ne? Bez těchhle zkušeností vás na sál nikdy nepustí. A nečekejte, že na vás budou lékaři mluvit anglicky, bez použití latiny. Je to pro nás přijatelnější!“

Ještě předtím, než se otočila a odešla do umývárny, zpražila každého z pěti studentů vražedným pohledem. „A zkuste něco pokazit,“ zasyčela.

Možná na ně nemusela být tak protivná, pomyslela si, když si drbala ruce páchnoucím dezinfekčním mýdlem. Jednou z výhod, které měla díky své práci, nebylo to „mučivé“ pravidlo pro ženy, že nesmějí mít nehty.

Vlastně ne, nesměla mít ty divoké kočičí nehty, s délkou pěti centimetrů a zářivě rudou barvou, ale malé půlměsíčky ano. A tahle ženská paráda ji stála jen zvýšenou hygienu.

Nehty, právě to byl problém dvou slečen ze skupiny, které si myslely, že je pustí pitvat s něčím, co bylo rudé jako otrávené jablko, dlouhé a ostré. Musely ji milovat, když vzala kleštičky a nehty jim ostříhala.

Jejich kvílivý pláč ignorovala. Klení – ignorovala. Vražedné pohledy – ignorovala. Urážku její ženskosti – ty dvě dlouho nezapomenou na svůj pobyt tady. Ohlédla se přes rameno na prosklenou stěnu s výhledem na pitevní stůl. Zelené úbory praktikantů ostře vynikaly na bílém pozadí.

Už jenom týden a bude mít svůj klid. Jenom sedm dní, než bude konečně zase pracovat tak, jak se jí zlíbí, aniž by u toho musela někoho neustále napomínat, poučovat, okřikovat a v duchu vypreparovávat.

S povzdechem zatáhla za stříbrnou páčku a zastavila tak proud vody. Nohou sešlápla madlo koše a z bílé krabice na stěně vytáhla několik ubrousků.

Před týdnem jí sem poslali tuhle chásku se slovy: „Budoucí doktoři“, a pak drze utekli. Jasně, chápala, že mladí medicí budou asi stěžít pitvat živé pacienty, ale kdo bral ohled na ni? Měla práce nad hlavu. Od rána do večera se jí sem svážely a odvážely mrtvoly. A do toho ještě musela vybírat mladým pitvacím červům, na čem budou pracovat.

Ne, nebyl to žádný lehký úkol. Na výběr tu měli z několika druhů úmrtí – od oběti přestřelky přes autohavárii až po upečenou věc, která kdysi bývala člověkem. Poslední zmíněný bod odmítli. Odmítli! Jako by měli vůbec právo protestovat!

Kdyby byla věřící, nejspíš by za všechny své kletby skončila v pekle. Nebo minimálně v nějaké černé díře v zemi.

Zvonění telefonu ji vytrhlo z hněvivého oparu. Rychlým krokem přešla ke zdi, sáhla po černém nástěnném sluchátku a ohlásila se: „Márnice. U telefonu Tabita Morgan.“

„Ale, ale, naše káčátko dneska není u stolu?“ ozvalo se z druhé strany. Tabita se zamračila. A mračila se dál a dál, dokud hlas znovu nepromluvil.

„Tady Finley, krásko, vezeme ti další dáreček. V docích našli tělo. Zabalili jsme ti ho do černé dárkové fólie, aby sis užila rozbalování.“

Usmála se a opřela bokem o skleněnou výplň tak, že měla výhled na praktikanty. „To je od vás hrozně milý, Fine.“

„Ale copak, krásko z márnice, něco ti hnulo žlučí?“

„Mám tady studenty medicíny.“

„Ou,“ soucitný zvuk mu utekl ze rtů. „Horší než ti loňští?“

„Mnohem horší.“

„Doufám, že se nemračíš.“

„Možná trochu.“

Smích vypukl na druhé straně sluchátka. „Za hodinu jsme tam. Ještě nějaké papírování. Pak máš stejně volno na oběd, ne? Mohli bychom si někam zajít...“

„Ne, Fine,“ řekla Tabita tiše. „Nemohli bychom si někam zajít. Jsme přátelé a jimi také zůstaneme.“

„Jednou povolíš.“

„To nehrozí. Mám srdce z ledu.“

„Studenti?“

„Jo.“ Nemusela mu nic říkat. Sám dokázal vyvodit, kdo o ní říká, že je „Ledová královna“. Každý rok ta stejná přezdívk. Originalita a barvitost se daly, jak je vidno, na úprk.

„Za hodinu jsme tam,“ zopakoval. „Vydrž to tam beze mě. Víím, jak ti láme srdce, když jsi ochuzena o mou společnost.“

Protočila oči. „Za hodinu,“ ukončila hovor. Ještě jednou zkontrolovala pohledem hlouček dole. Stáli tam přesně tak, jak je zanechala. Oči vykulené a upřené na ledové tělo. Znovu – čert ví po kolikáté – si povzdechla a po cestě ke dveřím sebrala černé desky.

Do konce směny zbývalo sedm hodin.

Ten den by přísahala, že poprvé pochopila smysl slova „neko-nečný“. Pět následujících hodin strávila tím, že pomáhala při zapisování dokumentace a při pitvě. Další hodinu zůstala stranou s Finem a tu poslední se už nadšeně připravovala na úprk z pekla.

Zrovna dokončovala několik věcí, které se týkaly hodnocení „mediků“, když se místností rozeznělo „Hello, Mrs Evil!“. Ano, zcela dokonale ji to vystihovalo.

A volajícího.

Natáhla se přes malý Mount Everest z papíru a nahmatala svůj telefon. Peprně pak zanáčovala, když jí vyklouznul z dlaně.

Po další salvě nadávek jej zvedla a ohlásila se: „Ano?“

„V osm tě vyzvednu.“

„Prosím?“ zamrkala.

„Říkám. Že. Tě. Vyzvednu. V. Osm.“

„Nemusíš každé slovo oddělovat, Pary,“ odpověděla Tabita a stiskla sluchátko mezi ramenem a uchem. „Rozuměla jsem. Jenom nechápu proč.“

„Zasloužila by sis upálit,“ zasyčela Paires. „Tvůj bratr a já slavíme výročí!“

Tabita protočila oči. „A co já s tím mám dělat? Každý rok si vyrazíte ven, jen abyste dělali, že se neznáte. Nemusím dodávat, co většinou následuje, že ne?“

Tabita mohla prakticky slyšet, jak Paires na druhé straně pokrčila rameny. „Je to zajímavé oživení.“

„Spíš divná úchylka.“

„I tak se to dá říct. Ale to je jedno, v osm tě prostě vyzvedávám a jedeš s námi. Mohla by to být poslední slova, která Ash řekne, než... ty víš co.“ Hlas ve sluchátku poklesl na hlasitost a nabral křaplavý podtón, který obvykle Paires měla, když...

„Kristepanematkoboží,“ vydechla Tabita najednou. „Tohle jsem nepotřebovala slyšet.“

„Jestli nepojedeš, uslyšíš mnohem zajímavější detaily.“

„V osm u mě.“

„V tomhle nepůjdeš,“ řekla Paires místo pozdravu a sjížděla Tabitu pohledem. „Nepůjdeš v zatracených džínách a košili do klubu, kam se chodí v šatech!“

Tabita zmateně zamrkala a podívala se dolů na svou lehce průsvitnou halenku a černé džíny. „Co je na tom špatné? Říkalas „hlavně nic plandavého“. Tohle není plandavé.“

„Ale vypadáš jako moje babička před sto lety.“

„Bože, nemůžeš jednou ignorovat můj šatník?“

„Jak říkám, moje babička. Měla bych ti tak začít říkat – však víš, Babi.“

„Nech si vtipy na jindy, jo?“ odsekla Tabita. „Prostě pojedu takhle, nebo vůbec. Vyber si.“

„Nenávidím tě!“

„Taky tě miluju,“ odpověděla na nenávistný výlev a protáhla se okolo Paires na chodbu, zabouchla vchodové dveře z tmavého dřeva a vydala se k Ashově autu. Bydlela ve dvoupatrovém domku, který byl jako stvořený pro více lidí. Ona si užívala ten luxus, že tahle paráda s prakticky prosklenými stěnami a obrovským prostorem je jen její. Velkým plusem bylo, že to měla jen půl hodiny chůze k zátocě Blackwattle, kde se víc než ráda válela – buď za oknem kavárny, nebo jen v trávě.

Okénko tmavě šedého Holdenu sjelo dolů a tmavá hlava s rošťáckým úsměvem a doličkem v pravé tváři vykoukla ven.

„Není to moje krásná sestřička?“ V oříškově hnědých očích zajiskřilo šibalství. „Kam ses to tak vyparádila?“

„Alespoň ty si strč blbý kecy za klobouk, Ashi. Mám pořád dost důkazního materiálu a do éteru se asi brzo dostane tvoje první práce.“

„Ou,“ syknul a chytil se za kořen nosu. Dál už nic neřekl, jen ten potutelný úsměv mu nikdo nesmazal z obličeje.

Tabita si otevřela zadní dveře a vklouzla na své místo. Přední dveře pak dost slyšitelně třískly, když nasedala Paires.

„Hej, hej, zlato,“ bručel Ash, „moje auto ti nic neudělalo, zbij radši ségru.“

„Jasně, zastávce mých práv za každou cenu, co?“ ucedila Tabita ostře jeho směrem. „Měla jsem tě prodat v nějakém výprodeji, ještě když jsem byla malá!“

Odpovědí jí byl hlasitý a nakažlivý smích.

Trvalo jim půl hodiny dostat se do centra a do jejich oblíbeného klubu Gixies. Jasně, nebylo to nic extra, jenom obyčejný zakouřený bar s kulečnickým stolem a vysokými barovými židličkami. Ale právě pohodová atmosféra dělala z baru něco extra.

Několik dalších čtvercových stolů pak stálo v zadní části a od zbylých je oddělovaly vysoké dřevěné desky, které sloužily jako bariéra. Tabita okamžitě zamířila tím směrem. Nikdy, opravdu nikdy, neseďla u baru, kde se „násosky“ neúnavně nalévaly hektolitry alkoholu. Jí stačila sklenička vína – někdy i panák vodky – a byla opilá. To byl důvod, proč se napila dvakrát v životě.

Vklouzla na vypolstrovanou lavici a rozhlédla se po okolí. Bylo tu dnes plno a spousta lidí postávala opřená o stěnu nebo hranu stolu. Lehká clona cigaretového kouře se vznášela ve vzduchu a doladřovala hudbu – hádala by klasický rock a pop.

Ash se v objetí své manželky přiloudal a sedl si na druhý konec stolu. Jak jinak než s Paires omotanou okolo krku a usazenou na jeho klíně.

„Občas mi připadá, že je moje ženská had,“ zasmál se, jako by četl její myšlenky. Servírka v zeleném tílku a černých kraťasech se přiloudala a v rukách svírala zápisový lístek.

„Co to bude?“ usmála se mile. Matné blond vlasy jí splývaly okolo kulatého obličeje ve vyžehlených pramíncích. Barvu očí Tabita v příšeří neodhadla.

„Třikrát *Sainta*,“ oznámila Paires.

„Desítku nebo dvacítku?“

„Dvacítku, slavíme.“ Dívka chápavě přikývla a odebrala se s podivnou objednávkou pryč.

„*Saint*? Co je to *Saint*?“ ptala se Tabita zvědavě.

„Máš chodit mezi lidmi, zlatíčko,“ dostalo se jí odseknutí.

Ash na ni chápavě pohledl a zakroutil hlavou. „Myslím, že bys raději neměla odmlouvat, ne dnes.“

Zůstala ticho – ne kvůli svému bratrovi, ale proto, že její zvědavost vyhrála nad pudem sebezáchovy. Za deset minut toho už litovala. Přistála před ní sklenice s temně hnědou – a určitě několikaprocentní – břečkou.

„Na ex! A všichni!“ zašklebila se Paires.

„Na ex,“ její hlas zněl jako tichý šepot. A dovedete si představit její reakci, když Paires objednala druhé kolo. Když pak vypila obsah sklenice na „ex“, měla pocit, že jí hrdlo zachvátily plameny. Rozkašlala se a slzy jí vytryskly do očí.

„Nechci!“ vyhrkla po chvíli kašlání. „Už nechci!“

Její slova vyzněla naprázdno. Servírka po pěti minutách přinesla další sérii nápojů a Tabita najednou v rukách držela druhou skleničku. Tentokrát si už její obsah nepropaloval cestu hrdlem dolů, ale příjemně zahříval. Hlava se jí lehce točila, když přijímala třetí sklenici. A pak....

Pak už přijímala i podivně vyhlížející věci, které zářily jasně růžovým světlem.

Když se teď opírala o svého bratra a pomalu s ním vymetala parket, pohled jí padl na jeho ženu. Paires, která se vždycky chlubila svou výdrží, odpadla jako první. Teď se tam válela na stole, skryta před případnými ctiteli, protože Ash byl jako na trní. Celou tu dobu, kdy u sebe držel Tabitu, očima hlídkoval u jejích stolu.

Položila si tvář na Ashovu hrud' a zadívala se k baru. Po páteři jí přejelo zamrazení, když jí pohled padl na vysokého muže se skoro tak tmavými vlasy, jako měl Ash.

Ash, na kterého zapomněla, když vykročila směrem k tomu muži. Tam, u tmavého barového pultu, seděl na vysoké stoličce on. Dokonalý hrdina. Její dokonalý muž. Cestou k němu se jí podařilo několikrát zakopnout a prakticky upadnout. Ale nepozvracela toho pan-káče s čírem, který smrděl jako týden staré boty a na něhož spadla.

Pár dalších šouravých kroků a byla přesně tam, kde být chtěla. Na klíně svého „hrdiny“.